Évszakok a Pintér-kertben

Komlós Attila fotói
Hajnal Éva és Márkus László haikui
Smelka Sándor novellája
Pallos-Rózsa Anita meséje

Zarándok Galéria | Pécs, 2019.

Évszakok a Pintér-kertben

Zarándok Galéria
Pécs, Jókai tér 4.
2019. február 8. – március 8.

Kiállítási katalógus

A kiállítás létrejöttét támogatta:

Zarándok Galéria Művészbarát Szalon Egyesület
www.zarandokgaleria.hu

Litera-Túra Művészeti Folyóirat
www.litera-tura.hu

ISBN 978-615-80040-8-4

Kiadó: Hetedhéthatár
Szerkesztés és tördelés: Komlós Attila
www.hetedhethatar.hu
Pécs, 2019.

Évszakok a Pintér-kertben

A Hetedhéthatár Magazin szerzőinek alkotásaiból rendeztek kiállítást Pécsett, a Zarándok Galériában 2019. február 8. és március 8. között a fenti címmel.

A tárlaton Komlós Attila fotói, Hajnal Éva és Márkus László haikui, Smelka Sándor novellája és Pallos-Rózsa Anita meséje kerültek a nagyközönség elé. Ami az alkotásokat összekötötte: a pécsi Pintér-kert Arborétum.

A kiállítás szervezője, valamint a hozzá kapcsolódó kísérőprogramok házigazdája Aranyosi Tímea, a zarándok Galéria munkatársa volt. A zárórendezvényen ukulelén közreműködött: Bíró Balázs.

Jelen kiadvány a kiállításon bemutatott műveket tartalmazza.

Smelka Sándor:

A Pintér-kert története

(Pannon-tengeren innen és túl)

Azt álmodtam, hogy hal vagyok, illetve nem is. Leginkább valamiféle bálnaszerű őshüllő, valami rég kihalt állatfaj egyik középszerű példánya vagyok, amely történetesen az egykori Pannon-tenger vizeiben úszkál. Talán éppen a fölött a hely fölött, ahol pár százmillió évvel később egy Pintér János nevű Homo sapiens létrehozza a kertjét. Ezt a bizonyos Pintér-kertet. De ezt – mint egy bálnaszerű őshüllő – nyilván nem tudhatom. Most leginkább azzal vagyok elfoglalva, hogy minél több tintahalat ejtsek el, miközben engem ne egyenek meg a nálamnál jóval nagyobb halgyíkok. Akkoriban így éltünk a Pannon-tengerben. Azt azért sejtem, hogy mindig is ilyen lesz az élet ezen a vidéken.

És persze azt sem tudhatom, még csak sejtésem sincs róla, hogy az a partvonal, amit néha látok, majd egyszer lesüllyed meg felemelkedik meg átalakul meg a hegységteremtő erőknek révén kicsúcsosodik, és ezek után – már ami marad belőle – úgy fogják hívni az emberek, hogy Tettye fennsík vagy még egyszerűbben Tettye. Azt azért sejtem, hogy a 33-as busszal lehet majd odajutni.

Én csak élek a tengerben, és néha elúszok ott is, ahol egy szép napon majd a havihegyi kápolna fog állni, amit pestis után – bármit is jelentsen ez – építenek majd az emberek, méghozzá úgy, hogy az építőköveket a saját kezükben (mi lehet az a kéz?) hordják fel a hegyre. Mint ahogy a Szatmári püspök palotájáról se tudok, és az itt felbukkanó patakokról és titkos barlangokról se.

A Pintér-kertről meg végképp nincs fogalmam. Miért is lenne? A Pintér-kertről még az a két fiatal se tudott, akik valamikor a XVI. században fognak majd itt élni. Vagy a XVII.-ben. Kétmillió év távolából nehéz ezt pontosan belőni, mindenesetre akkoriban török kézen lesz a város. A lány magyar, a fiú török, és titokban találkozgatnak a Tettye fennsík egyik végén, egy derviskolostortól nem messze. Szőlőskertek terülnek el arra, a lugasok között pedig egy fügefa áll. A két fiatalnak ez a fa a törzshelye, épp a jövőbeli Pintér-kert helyén. Persze ők nem nagyon elmélkedek arról, hogy pár száz év múlva ott fog majd állni egy szerelmeseket ábrázoló szobor, melyet róluk is mintázhattak volna. Ők akkoriban egész mással lesznek majd elfoglalva. A csillagokat nézik, és főként egymást.

Én csak egy őshal vagyok, itt a Pannon-tenger medrében. Még nem látom azt a fiúcskát sem, akinek majd egyik nap azt mondják, hogy látni fogja a császárt, mert személyesen fogja felavatni azt a négytornyú templomot, ami előtt minden vasárnap délután elsétálnak. Ez a kisfiú nagyon fogja szeretni a római történelmet, sok-sok

képet látott már császárokról, akik tógával, saruban és koszorúval a fejükön pózolnak. A kisfiú azt gondolja, hogy most végre a saját szemével láthatja, hogy néz ki egy igazi, valódi császár. A várva várt napon kézen fogják majd, és felsétálnak vele a Tettyére, ahol megállnak majd egy ház előtt, ahol már hatalmas tömeg várja azt, hogy a császár kijöjjön a szépen faragott erkélyre és integessen a pécsi polgároknak. De nem a császár jön ki, csak egy öregember, dús pofaszakállal, egyenruhával, karddal. Ő integet majd. A kisfiú furcsállja, hogy körülötte mindenki azt kiabálta, hogy éljen a császár, pedig szemmel láthatólag nem ez az ember a császár, mert nincs se tógája, se saruja, se babérkoszorúja.

És nem tudhatom még azt sem, hogy élni fog egy Pintér János nevű ember, aki lelkes természetjáró, alpinista lesz majd, és aki az egyik háború után (olyan sok lesz itt) nekiáll kertet telepíteni. Talán csak azért teszi ezt, hogy a távoli növények azokra a tájakra emlékeztessék itt a Mecsek oldalában, ahol már megfordult egykor.

És nem tudok még arról a vak asszonyról sem, aki itt fog majd sétálni – az időközben a Vakok Intézetéhez került – kertben. Ez már Pintér János halála után fog történni. Ez az idős asszony a többi társával együtt csak érezni fogja a mediterrán nap melegét, a virágok illatát. Ahogy sétál a kertben, az illatok alapján újra éli kalandos életét. Az arizónai ciprus Amerikát juttatja majd eszébe, az egyetemi éveket. A kínai áltiszafa Ázsiába repíti el, ahol élete legnagyobb szerelmét élte át valamikor. A fügefa pedig Rómára, a nagy-nagy családi nyaralásokra emlékezteti majd.

Mondom, én csak egy őshal vagyok a Pannon-tenger vízében, honnan is lenne tudomásom olyan fogalmakról, hogy Országos Természetvédelmi Hivatal, hogy védelem alá vétel, hogy Duna-Dráva Nemzeti Park Igazgatóság.
Az pedig még ebben a merész álomban sem jut eszembe, hogy itt, ahol most úszkálok, vadászgatok, szóval itt, ezen a helyen, bárhogy is fog majd kinézni néhány millió év múlva, lesz egy fotókiállítás, aminek apropóján engem is megidéznek: egy nagy, bálnaszerű őshüllő középszerű példányát.

Hiába, fura az élet a Pannon-tengeren innen és túl! És főleg szép!

Pallos-Rózsa Anita:

A megálmodott kert

Egyszer volt hol nem volt, túl a hegyen, túl a völgyön, de még a **Havihegyen** innen élt egy ember, akinek Pintér János volt a neve. Egész hosszú élete alatt keményen dolgozott a bankban, segített az embereknek, hogy jól bánjanak a pénzükkel. Minden nap kora reggel kelt és késő estig dolgozott. Ez így ment a hét 5 napján: a hétfőn, a kedden, a szerdán, a csütörtökön és a pénteken. Na de azonban a szombat és a vasárnap más volt. Ebbe a két szép napba nem fért bele a munka, mert ez a két nap az erdőé volt. Minden szombaton kirándulni indultak feleségével Irmával a gyönyörű **Mecsekbe**. Sétáltak eldugott erdei utakon forrásokat keresve. A **források** édes vizét üvegeikbe csorgatták és vidáman indultak tovább. Kis tisztásokon megpihentek, verset olvastak és gyümölcsöt ettek. Boldogan szívták be tüdejükbe a tiszta mecseki levegőt, és megpróbálták örökre az emlékezetükbe vésni az **erdei pinty** énekét vagy épp **a nagy színjátszó lepke** csodás repülését. Tavasszal **medvehagymát** kerestek, nyáron édes gyümölcsöket szedtek, ősszel pedig gombavadászatra indultak. A vasárnapokon elrakták az előző nap szedett gyümölcsöket, aszalták a gombákat és kis naplókba rendszerezték a séták során gyűjtött emlékeiket. A hétvégék kirándulásaival feltöltődtek a következő hét munkás hétköznapjaira. Így teltek bizony a napok a Pintér családban.

Azonban egy borongós őszi napon Irma néni azt vette észre, hogy ez a nap másképp sötétebb, mint az előző nap. Arra lett figyelmes, hogy egyre kevesebbet lát a körülötte lévő világból, hiszen kora előrehaladtával nagyon-nagyon leromlott a látása. Szomorú volt, hiszen tudta, hogy így nem fog tudni hosszú túrákra indulni a szeretett hegyre, nem láthatja a mókusokat ugrándozni a faágakon, nem figyelheti a lepkék táncát. Így egyre bánatosabb lett. Ahogy egyre szomorkodott Irma néni, egyre inkább elmaradoztak a mecseki séták és János bácsi szíve is elkezdett megtelni szomorúsággal.

Ilyen nagy bánatra érkezett meg a tél. Hozott magával havat, szelet és egy reménykeltő álmot, amelyet János bácsi látott. Álmában egy nagy kertben sétált, ahol a fák délcegen meredeztek az ég felé és sok illatos virág nyílott szerteszét. És látta bizony ott szeretett feleségét is boldogan sétálgatni.

Másnap Jancsi bácsi elkezdte megvalósítani az álmát. Nagy örömmel töltötte el, hogy az édesanyjától örökölt szép nagy terület pont fenn található a **Tettyén**. Ez a hely tökéletes lesz majd a kertnek. Még ház is állt ott, egészen nagy ház gyönyörű fenyőfákkal övezve. Az első nap kitakarította a házat. A második nap bejárta a szép nagy területet és kijelölte a sétautakat. A harmadik napon összehívta az erdész és

kertész barátait, hogy dugják össze a kobakjukat és találják ki közösen, hogyan lehetne egy csodálatos kis erdőt létrehozni ezen a helyen. Habár még tél volt és a kertekben mindenhol a hó uralkodott, addig a kis tettyei házikóban vörösfenyőkről, rózsaszín rózsákról és kék ibolyákról álmodoztak.

Megérkezett a tavasz, **cinegék** daloltak a kertben és Jancsi bácsi szíve repesett a boldogságtól. A nagy titokban szőtt terveket el lehet kezdeni megvalósítani. Facsemetéket és virághagymákat vásárolt, füvesítésbe kezdett és elkészítette az első madáretetőket és itatókat is, hiszen a kertből akkor lesz majd igazán erdő, ha madárdallal és mókus motozással telik meg.

Szaladtak a hónapok, hiszen volt munka sok. A kis facsemeték nyújtózkodtak a nap felé, a virághagymákból felnövekvő csöpp növénykék épp ki tudták dugni kis leveleiket a földből. Csodálatosan szép volt a kis kert, de Jancsi bácsi látta, hogy hosszú-hosszú évek kellenek még ahhoz, hogy erdőt mutathasson Irma néninek. Hiába a sok munka, a sok fáradozás, a természetet nem lehet rábírni arra, hogy két nap alatt erdőt neveljen a kis magoncokból. Hiszen a természetnek is idő kell.

Jancsi bácsit azonban nem keserítette el és cseppet sem tántorította el ez a dolog. Fáradhatatlanul dolgozott a nap minden szabad percében, azért, hogy boldogságot hozzon Irma néni szívébe. És lássatok csodát a kis kertben felnövő icurka-picurka erdő elkezdett élettel töltekezni. A kis fák ágain csiviteltek az **őszapók**, a nyiladozó virágokon méhecskék gyűjtöttek nektárt és egy mókuscsalád is felköltözött az egyik fenyőre.

Így hát Jancsi bácsi is elérkezettnek látta az időt arra, hogy Irma néninek is megmutassa a kis **mecseki ékszerdobozt**. Kiválasztotta a legközelebbi szombatot és kirándulásra invitálta feleségét. Nem árulta el, hogy pontosan hová mennek, csak annyit mondott, hogy életük legemlékezetesebb sétájára indulnak.

Elérkezett a nap, amely mindkét idős ember lelkét várakozással és reménnyel töltötte el. Komótosan bandukoltak fel a városból a Tettyére vezető úton. Meg megálltak nézelődni és egy-két kedves szót váltani a közelben lakókkal. És megérkeztek a fennsíkra, ahol gyönyörű fekete fenyők ölelésében egy kis fa kaput találtak. A kapun a következő felirat állt: **PINTÉR-KERT**. Pintérné szíve nagyot dobbant, de nem jutott idő a csodálkozásra, hiszen már léptek is be a kertkapun. Ott, abban a pillanatban, minden munkával töltött óra értelmet nyert. Irma néni nézte a neki alkotott szépséges tájat, szinte lelkével cirógatta meg a kis fákat. Kéz a kézben sétáltak végig a kis ösvényeken, megnézték a kerti tóban virágzó **tündérrózsákat** és madárdalt hallgatva pihentek a kis kerti padokon. Estefelé, mikor minden virágot és fát megszemléltek, Irma néni csak annyit mondott: nem kertet vagy erdőt adtál nekem, hanem igazi **otthont**!

kitátott szája
kalandra csábít jer jer
csodákat látni

(Márkus László)

ledér kék leány
nézd csak kitárulkozva
várja kedvesét

(Hajnal Éva)

mily hívogató
a nyár bánáti lelkek
Érosz ecsetjén

(Márkus László)

kikandikáltál
kis karácsonyi rózsa
tél van vagy tavasz

(Hajnal Éva)

messzi vidékről
hoztad rózsaszín álmom
ám rejtve maradt

(Hajnal Éva)

fehér szárnyait
tárva nászra kínálja
ölét a kosbor

(Márkus László)

nyárból az őszbe
utolsót lángolsz lomhán
szép alamizsna

(Hajnal Éva)

szaloncukorrojt
zöld szárra tűzve
szerény mosollyal

(Márkus László)

csak nézlek s benned
ifjúságomat látom
remény virága

(Hajnal Éva)

tündérrózsával
játszik a fény öleli
majd táncbahívja

(Márkus László)

disznórépa int
kacsint színe püspöki
mégis szemérmes

(Márkus László)

dércsípte orcád
édes szöszmöszös íze
lám gyermekkorom

(Hajnal Éva)

finom dióval
csábít sajtod míg alszom
illatod becéz

(Márkus László)

kukucsol a fény
megannyi csipkét vetít
az alvó tájra

(Márkus László)

pilinkél a hó
bearanyozza lelkem
ünneplőt öltök

(Hajnal Éva)

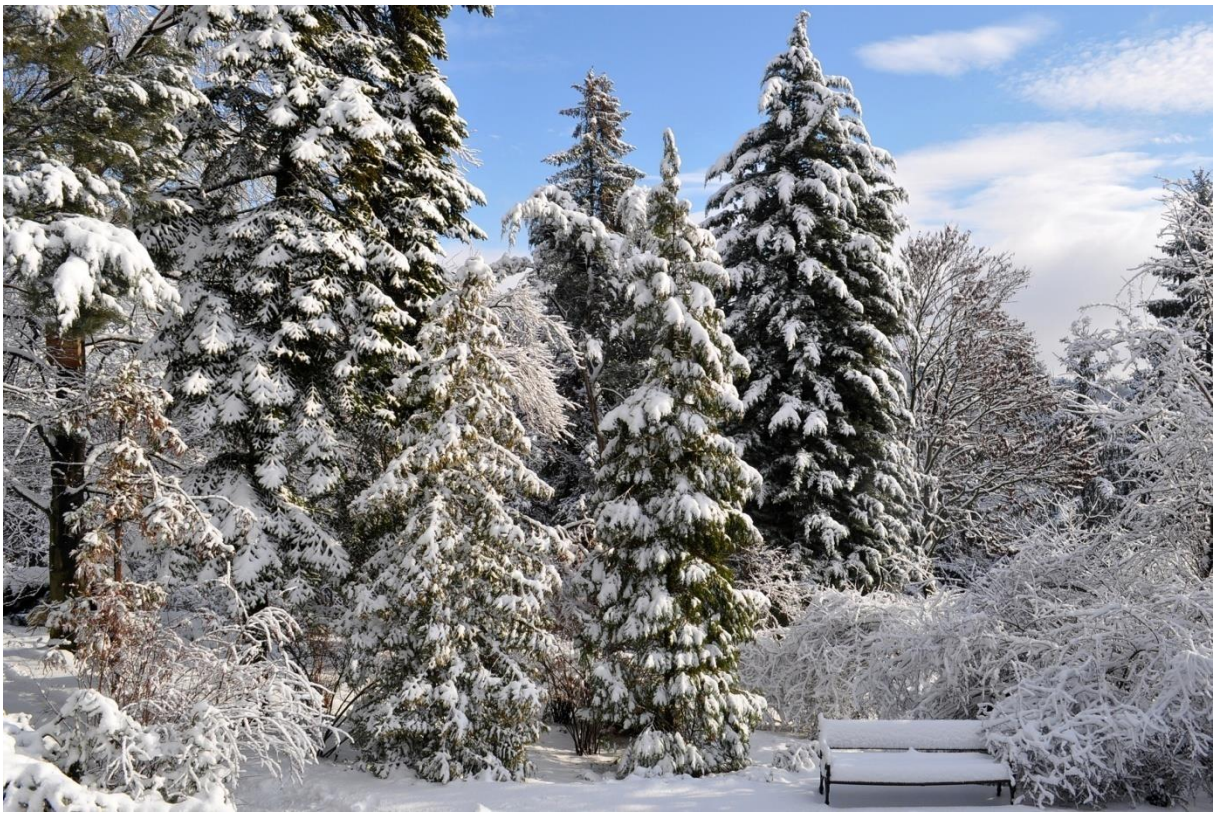

jókora vagyon
a csend és néhány lépés
itt e szűz hóban

(Hajnal Éva)

télben kucorgó
előkelő idegen
gyönyöröd rejtve

(Hajnal Éva)

A Horák ízes
gyümölcsére tüllgallért
hímzett Szelené

(Márkus László)

A Pintér-kerti
hősünk: dacol a téllel
a kis túlélő

(Smelka Sándor)

A katalógusban szereplő fényképek

a megjelenés sorrendjében

1. A Pintér-kert Arborétum bejárata
2. Leánykökörcsin
3. Bánáti bazsarózsa
4. Fekete hunyor
5. Fás bazsarózsa
6. Szarvasbangó
7. Fáklyaliliom
8. Kristályvirág
9. Erdei gyöngyköles
10. Tavirózsa
11. Ciklámen
12. Naspolya
13. Birsalma
14. Tél – „Ellenfény”
15. Tél – „Titkos kert”
16. Tél – „Fenyők”
17. Gránátalma

Az alkotók

Smelka Sándor, Aranyosi Tímea, Komlós Attila, Hajnal Éva,
Bíró Balázs, Pallos-Rózsa Anita, Márkus László
a kiállítás zárórendezvényén a Zarándok Galériában

Fotó: Rózsa Tímea

Az alkotók

Smelka Sándor író, költő. Gyógypedagógiai asszisztensként dolgozik a pécsi Kerek Világ Alapítványnál. Első kisregénye: *Istenem, mi ez a lárma?!* Állandó szerzője a Hetedhéthatár, Litera-Túra online folyóiratoknak. Tagja az Író Cimborák kortárs gyermek- és ifjúságirodalmi műhelynek, ahol meséi, gyerekversei jelennek meg.

Pallos-Rózsa Anita biológus, környezeti nevelő. A Duna-Dráva Nemzeti Park Igazgatóság munkatársaként a gyerekek és felnőttek „természet-szeretetre" nevelésének elhivatott művelője. Szabadidejében szeret kirándulni, fényképezni és kreatív energiáit felhasználva alkotni.

Komlós Attila a Duna-Dráva Nemzeti Park Igazgatóságon program-szervezéssel és sajtóügyekkel foglalkozik. A Hetedhéthatár Magazin főszerkesztője; szabadidejében önkénteseként kulturális programok megvalósításában is közreműködik. Hobbija az utazás és a fényképezés.

Hajnal Éva tanítónő, költő, újságíró, szerkesztő. 1960-ban született. A 2014-es évben Nap-díjat kapott, 2016-ban irodalmi munkásságáért pedig Arthúr-díjban részesült. Főszerkesztő egy online folyóiratban és egy fészbukos magazinban, valamint könyvkiadással is foglalkozik.

Márkus László költő, újságíró, szerkesztő 1955-ben született Miskolcon. Két éve költözött a kultúra fővárosába, Pécsre. Irodalmi munkásságáért 2016-ban Arthúr-díjban részesült. Könyvkiadással foglalkozik, valamint egy online havi periodikát, meg egy fészbukos magazint szerkeszt.

Művészet
Lélek és Szépség

PILGRIM'S GALLERY

Évszakok a Pintér-kertben

Télben kucorgó
előkelő idegen,
gyönyöröd rejtve.
Hajnal Éva

A Horák ízes
gyümölcsére tüllgallért
hímzett Szeléné
Márkus László

A Pintér-kerti
hősünk: dacol a téllel
a kis túlélő.
Smelka Sándor

Szeretettel várunk mindenkit egy különleges kiállításra, a művészetek játékos találkozására!

Komlós Attila fotói

Hajnal Éva és **Márkus László** költeményei

Smelka Sándor novellája

Megnyitó: **2019. február 8.,18.00 a Zarándok Galériában**

Kísérőprogramok:

2019. február 26., kedd, 18.00:
Beszélgetés a természetvédelemről a Duna-Dráva Nemzeti Park Igazgatóság munkatársával.

2019. március 8., péntek, 18.00:
Fotók? Költemények? Természetesen! – Beszélgetés a kiállítás alkotóival, felolvasások.

A kiállítás megtekinthető: 2019. március 8-ig.

Támogató: Galéria Művészbarát Szalon és Litera-Túra Művészeti Kiadó

Inf.: +36-20-3985200 • Bognár Rudolf • web: zarandokgaleria.hu • facebook: Zarándok Galéria
ZARÁNDOK GALÉRIA • 7621 Pécs, Jókai tér 4. • Nyitva tartás: H–P: 10:00–18:00, Szo: 10:00–13:00

A kiállítás plakátja